De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 33 — 15 AUGUSTUS 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

Zorgen in

Steeds maar kwamen er klachten binnen bij koning Waldemar van Bosrijk, de kabouterkoning. Hij had daarom een vergadering bijeengeroepen, waarbij ook koningin Erica van Heideland was uitgenodigd. Alle bewoners van Bosrijk, kabouters en dieren, waren op een open plek in het bos tezamen gekomen om de zorgen te bespreken.

Ja, die zorgen! Daar had je vooreerst de houthakker, die steeds maar bomen kapte aan de rand van het woud, zodat Bosrijk steeds kleiner werd. Waar moest dat naar toe? Geen van de kabouters wist er raad op. Niemand durfde 't opnemen tegen die grote man met z'n scherpe bijl. Toen sprak koningin Erica glimlachend: „Laat dit maar aan mijn bijenvolkje over. Deze zaak zullen wij opknappen." De kabouters klapten in hun handen. „Leve koningin Erica!" riepen ze.

Vele klachten waren er gekomen van de vogels. 't Gebeurde dikwijls, dat boze jongens de bossen binnendrongen om nestjes uit te halen. De jonge vogeltjes werden gedood of meegenomen, de nestjes werden vernield en de eitjes, ja, daar waren de jongens dol op. Tientallen vogels waren aanwezig om te vertellen over de wreedheden van de jongens.

De kabouters waren verontwaardigd. Maar wat konden ze doen?

Kabouter Kwibus, die niet sterk, maar wel slim was, nam het op zich om de jongens te bekeren. Alle kabouters lachten hem uit. Ook de koning schudde bedenkelijk het hoofd. Maar Kwibus hield aan: „Laat mij 't proberen, sire." Toen gaf de koning toestemming. Hij beloofde zelfs hem zijn tovermantel te lenen, waarmee hij zich onzichtbaar kon maken. Toen was de vergadering afgelopen.

De volgende dag, 'n stralende ochtend, ging de houthakker weer op weg. Eerst moest hij wel 'n half uur over de hei, voor hij bij 't bos kwam. Fluitend liep hij door de heide, de bijl over z'n schouder. Intussen hadden de bijtjes hun koningin al gewaarschuwd. Ze vertelden hàar, dat de houthakker met de bijl weer door Heideland wandelde. Op bevel van Erica verlieten de bijtjes de bloemen en in grote zwermen vlogen ze naar de bosrand. Toen ze daar aankwamen, wilde de houthakker juist zijn eerste slag doen, maar opeens was hij omzwermd door bijen, duizenden bijen. Dreigend gonsden ze om zijn oren.

De houthakker schrok. Dit had hij nog nooit meegemaakt. Maar kom, hij was toch niet bang voor bijen. Hij hief dus zijn bijl, maar nog voor hij die kon laten neerkomen, had een bij hem in zijn hand gestoken. De bijl viel op de grond. „Au!" riep de man en danste op één been rond van de pijn. De hand werd dik en rood. De bijen zoemden nog steeds om hem heen. Na een poos wilde hij weer aan 't werk geen, maar opnieuw werd hij gestoken. Nu op z'n arm en z'n neus. Wat hadden die bijen toch tegen hem? Hij voelde eens aan z'n neus, die dik en rood opzwol als een rijpe aardbei. „Nu schei ik er uit," riep hij, en gooide de bijl neer. „Dat is je geraden," gonsden de bijen. De houthakker pakte zijn boeltje bij elkaar en vertrok.

Toen koning Waldemar hoorde, hoe prachtig de bijtjes hun werk gedaan hadden, stuurde hij Kwibus naar Heideland. Die moest de koningin en haar bijenvolk gaan bedanken. Kwibus kwam terug met een pot van de fijnste heidehoning. Die koningin Erica was allerliefst.

Op de terugweg, laat in de namiddag, ontmoette Kwibus aan de rand van het bos twee jongens.

Gelukkig zagen ze hem niet. Ze liepen maar naar de kruinen van de bomen te kijken.

Ha, dacht Kwibus, die zijn op zoek naar vogelnestjes. Ik zal ze leren. Jammer genoeg had hij de tovermantel niet bij zich. Hij moest dus oppassen, dat de jongens hem niet zagen. Hij was nu vlak bij een konijnenhol.

Kwibus wipte er gauw binnen en vroeg aan Knabbelgraag, het konijn, of hij de honing een poosje wilde bewaren. „Je krijgt een paar dikke wortels van me, als je vliegensvlug naar de koning rent om de tovermantel te halen," zei Kwibus.

Knabbelgraag draafde meteen weg.

Intussen hield Kwibus vanuit het hol de jongens in 't oog. Die hadden nu een nest gevonden en een van de bengels klom in de boom. Even later kwam hij terug met een scheur in zijn broek.

„Ph! een leeg nest!" mopperde hij.

„Hier," riep de ander, „hier is nog een nest; nu klim ik in de boom."

In een wip was hij bij het nest.

„Ha, vier jonge merels," riep hij. „Zullen we ze meenemen en in een kooitje zetten?"

„Ja, breng maar mee. Doe ze in je pet!" riep de andere jongen.

Een paar bomen verder zagen de oude merels klagend toe, hoe hun jongen werden gestolen.

Intussen was Knabbelgraag terug met de tovermantel. Kwibus hing hem om z'n schouders en toen was hij verdwenen. Tenminste, hij was niet meer te zien.

Waar waren nu de jongens gebleven? Gelukkig was moeder Merel nog in de buurt, die durfde niet zo dicht achter de jongens aan. Kwibus liep naar haar toe.

„Juffrouw Merel, hier ben ik, Kwibus. Je kunt me niet zien, maar mag ik op je rug zitten? Dan gaan we de jongens achterna. Ik zal je kindertjes bevrijden."

De merel was op de grond gaan zitten, ze voelde, dat er iemand op

kabouterland

haar rug plaatsnam. Toen vloog ze weg.

„Kijk," lachten de twee vlegels, toen ze nog eens omkeken. „Die oude merel komt ons na. Die wil zeker haar jongen terug hebben. Maar dat zal haar niet lukken!" En ze lachten heel hard.

Thuisgekomen zetten ze de vier mereltjes in een kooitje met tralies, buiten voor het huis. Ze gaven de beestjes voer, maar die wilden niet eten. 't Was net of ze treurden. Toen gingen de jongens naar binnen om boterhammen te eten. Kwibus volgde hen, maar dat zagen ze natuurlijk niet. Terwijl ze aten, zat Kwibus nu bij de een, dan bij de ander op de schouder.

„Dappere jongens zijn jullie," fluisterde hij spottend. „Wat flink, om die vier jonge vogeltjes van hun moeder te durven weghalen! 't Is werkelijk een heldendaad! Zie je, hoe de beestjes treuren? Nu zullen de arme vogeltjes doodgaan in hun hokje.... van heimwee en verdriet. Leuk is dat, hè? Jullie weet zeker niet, dat ze geschapen zijn om te zingen en te springen in de vrije natuur?

Op hetzelfde ogenblik keken de twee jongens door het raam. Wat zagen ze?

Daar kwam juist de oude merel aanvliegen met een wormpje in de bek. Vier hongerige bekjes staken door de tralies van de kooi. Nummer een kreeg het hapje, maar direct er na ging het bekje al weer open. De moeder was weer weggevlogen en kwam spoedig terug. Nu was het tweede bekje aan de beurt. De jonge vogeltjes kregen ieder wat en toen begon de oude merel van voren af aan.

„Kijk, dát is dapper," fluisterde Kwibus. „Dat is moederliefde. Die vogel heeft heel wat over voor z'n

kleintjes. Die is nog niet eens bang voor twee „dappere helden". Toe, wees nu eens flink en jaag die oude merel ook nog weg, zodat de kleintjes nog eerder verhongeren. Dat durven jullie toch wel? Jullie zijn toch niet bang voor een merel?"

Nu keken de twee jongens elkaar aan. Ze hadden een kleur gekregen van schaamte. Geen van hen beiden durfde iets te zeggen. Eindelijk zei Jan stotterend: „Zeg, zeg, Piet, zouden we.... ze vrijlaten? Kijk die oude eens!"

„Ik wilde 't ook zeggen," zei Piet. „Maar ze kunnen nog niet vliegen en de oude kan ze niet dragen."

„Kom, joch, we brengen ze samen naar 't nest terug."

De jongens gingen naar buiten. Ze maakten het kooitje open en haalden de jongen er uit. De diertjes werden voorzichtig in de pet gelegd. De oude merel piepte klagend. Maar Kwibus stelde haar gerust.

„Neem mij maar weer op je rug, dan vliegen we vooruit, om 't nest in orde te maken. Je krijgt je mereltjes terug."

Toen de jongens aankwamen, hadden de oude merels het nest nog eens heerlijk opgeschud. Jan klom in de boom en legde heel voorzichtig de vogeltjes in het nest terug. Vader en moeder Merel zaten op een tak en zongen hun hoogste lied uit dankbaarheid. Kwibus wipte nog eenmaal op de schouder van de jongens en fluisterde:

„Nu zijn jullie kérels! Fijn, hoor!"

Zijn stem klonk niet meer spottend, maar hartelijk.

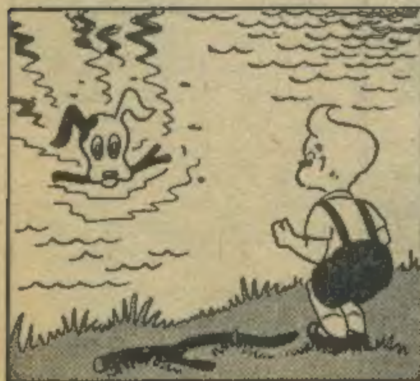
Met een blij hart keerden de jongens naar huis terug.

En Kwibus? Die ging eerst naar Knabbelgraag om z'n honing te halen. En toen naar de koning om verslag uit te brengen.

Af en toe ging hij de familie Merel opzoeken en als dan de jongen een liedje voor hem floten, was dat zijn mooiste loon.

ANDREA

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Op de kermis

Pim en Hansje mochten samen
Naar de kermis met hun ma.
Toen ze 't nieuws van vader hoorden,
Schreeuwden ze luidop: hoera!

Want de kermis was een pretje;
Zelden waren z'er geweest.
Uitgelaten, dat ze waren,
Bij 't vooruitzicht van zo'n feest!

't Allereerst gingen ze kijken
Naar de molen op het plein.
Moeder liet ze toen eens draaien;
Tjong, wat ging zo'n ritje fijn!

Daarna zagen ze een paljas
Voor de ingang van een tent.
O, wat droeg die een raar pakje;
't Was er net een van een prent.

Toen kwam er nog een verrassing,
Die schonk hun het meest plezier;
Poffertjes gingen ze eten
In de kraam van Floris Bier.

Toen was weer de tijd gekomen
Om naar huis terug te gaan.
„Ma, we hebben echt genoten,"
Zeiden Pim en Hans voldaan.

J. Heiloo

Leerrijke Lessen

DE TWEE STIEREN EN DE KIKKER

Twee flinke stieren, die enige tijd vreedzaam hadden gegraasd langs een brede sloot, die door het weiland liep, kregen ruzie. Zo maar ineens. En ze beukten tegen elkaar aan dat het een lieve lust was. Tenminste, zo schenen zij er zelf over te denken.

Anders was het met de kleine kikkers in die sloot. Die moesten van dat stierengestoei niets hebben.

„Ik begrijp niet," zei een kleine kikker tegen een ervaren watergenoot, „dat jij je druk maakt om het bakkeleien van die stieren. Laat ze gerust hun gang gaan, wij zitten hier lekker in 't water."

„Dat denk je," zei de grote kikker. „Omdat je niet verder ziet dan je neus lang is. Mijn overgrootvader, kikker Kwaak de IIe, heeft dat ook eens meegemaakt. Ook langs diezelfde sloot hier. En ook met twee stieren, die elkaar het licht in de ogen niet gunden. Het was zo erg, dat de graskluiten door de lucht snorden."

„Had hij daar last van?" vroeg de kleine kikker.

„Van die kluiten niet," kwaakte Kwaak de Ve, „maar wel van hetgeen er volgde en er straks ook wel zal gebeuren. Let maar op en maak je testament, nu je het nog kunt doen."

„Testa.... wat bedoel je?" vroeg de kleine bibberend.

„Zie je hoe die stieren alsmaar de sloot naderen? De sterkste wil de andere van het weiland jagen, pardoes het water in. Daar zullen ze verder vechten, de ene op de kant, de andere in de modder van de sloot. Alsmaar trappelen en springen en stoten. Hoeveel kikkers, denk je, zullen daarbij onder die sterke hoeven verpletterd worden?"

Kwaak de Ve had gelijk. Plons, daar dook de ene stier met zijn zwaar lijf in de sloot, en water, modder en kikkers spoten in alle richtingen. Het duurde geen tien tellen of het geslacht Kwaak V had een tiental afstammelingen verloren.

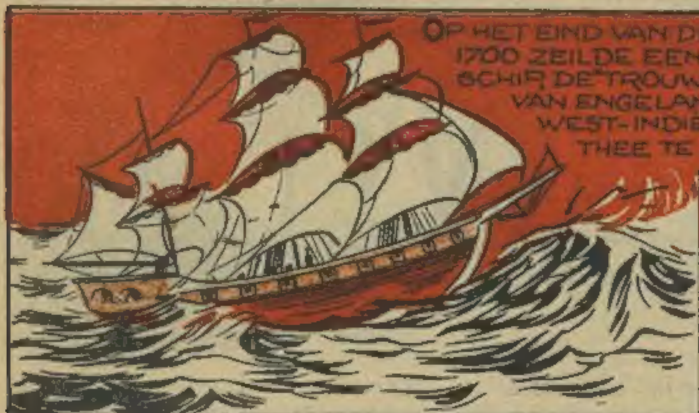
En daarom zegt het rijmpje:

Helaas, men zag te allen tijde,
De kleinen door 't geschil van grote dwazen lijden.

ONZE WONDERE WERELD

EEN SMOKKELSCHIP

ZO NU EN DAN LEZEN WE IN DE GESCHIEDENIS DER SCHEEPVAART OVER SCHEPEN DIE SPOORLOOS VERDWENEN. ZONKEN ZE? WERDEN ZE BUITGEMAAKT EN VERBOUWD? WIE ZAL HET ZEGGEN?

TER HOOGTE VAN DE AFRIKAANSE KUSTEN WERD HET AANGEVALLEN DOOR ZEESCHUIMERS, DIE DE VOLLE LADING KREGEN EN DE INDIËVAARDER ONTKWAM.

GING EEN VAN DE SMOKKELAARS OP WACHT STAAN, TERWIJL DE ANDERE DE THEE VERPAKTEN IN TONNETJES, DIE ZE VIA EEN LUIK IN ZEE WIERPEN.

EEN MEDEPLICHTIGE DOBBERDE ER ROND IN ZIJN VISSERSBOOT, PIKTE DE TONNETJES OP IN ZIJN NETTEN EN VOER ER MEE NAAR EEN GEHEIME GROT, WAAR DE BUIT WERD VERKOCHT.

IN 1809 ZEILDE HET GROTE SCHIP WEER NAAR CHINA EN INDIË, MAAR HET KWAM NOOIT TERUG EN MEN HEEFT ER OOK NOOIT MEER IETS VAN GEHOORD.

De blauwe reiger

Ook de blauwe reiger broedt in grote aantallen in de kop van Overijsel. Met de aalscholvers hebben de reigers deze overeenkomst, dat ze ook in kolonies broeden en in bomen nestelen. Soms echter broeden de blauwe reigers ook in uitgestrekte rietvelden, bijvoorbeeld op Texel, in het Naardermeer, in het Zwanewater en op het Kampereiland. Maar in Wanneperveen broeden de blauwe reigers, en dat zeer talrijk, in de bomen.

Als je in de kolonie komt, is het er een lawaai van belang. Vogels gaan en komen, vooral als de jongen zijn geboren.

In vroeger jaren, tot 1937, mocht iedereen overal en altijd reigers doodschieten. Het was een „onbeschermde" vogel. Daarna is de reiger in de broedtijd beschermd.

De aalscholver is, zoals ik jullie al vertelde, nu bepaald geen nuttige vogel, omdat zijn voedsel uitsluitend uit vis bestaat, die ook door de mens wordt gebruikt.

Dit is met de reiger niet het geval. Hier weegt het nut van de vogel tegen de schade op.

Inderdaad vangt de reiger wel vis, maar op de eerste plaats bestaat het voedsel uit verscheidene kleinere dieren als ratten, muizen en kikkers. Ook verscheidene schaaldieren en waterinsecten heeft de reiger op zijn menu staan.

Ook belieft de reiger graag stekelbaarsjes, je weet wel, van die kleine visjes met een paar stekeltjes op de rug, die ook in een aquarium zulke leuke nestjes bouwen. Een mooi, interessant visje, maar erg schadelijk voor het aanwezige visbroed: de eitjes van allerlei vissoorten. Dus als de reiger stekelbaarsjes eet, is dat een goede noot voor deze mooie vogel.

Heel handig vangt de reiger af en toe een visje. Voorzichtig loopt hij dan door het water. Ziet de vogel een prooi, dan rekt hij zijn hals en kijkt star in één richting. Dan brengt hij zijn hals in een S-bocht en opeens schiet deze uit. Even is hij met de kop onder water geweest, maar de greep was raak en in zijn snavel spartelt een lekker visje. Kauwen doet de vogel niet veel en men kan de vis zien voortbewegen in de keel.

De reigers hebben een hekel om te vissen in water, dat druk in beweging is. Veel liever staan ze te loeren in rustig, rimpelloos water, waarin ze de prooi kunnen zien.

Misschien zijn er onder jullie, die de reiger in de vlucht niet van een ooievaar kunnen onderscheiden. Maar dat is toch heel erg gemakkelijk. De ooievaar vliegt met een gestrekte hals en de reiger trekt hem in. In de lucht is dat heel gemakkelijk te zien.

In de winter trekken veel reigers weg naar zachtere windstreken, maar een groot aantal blijft ook wel hier. Als de wateren dan bevroren zijn, hebben ze het soms heel erg moeilijk, omdat de vogels dan geen voedsel kunnen vinden. Zo lijden ze dikwijls heel erg gebrek. Ze worden dan mager en zwak en soms sterven ze een jammerlijke hongerdood.

Zo vond een vriend van mij eens zo'n uitgeputte vogel. Het dier stond bij een toegevroren sloot, uitgeput van honger. De vogel liet zich gemakkelijk pakken. Mijn vriend nam de vogel mee en gaf hem aan mij om hem verder op te passen. Al mijn goede zorgen mochten echter niet baten en na enkele dagen stierf het mooie dier. Ik heb hem toen laten opzetten en zo verricht de reiger nog goede diensten als ik over de vogels vertel.

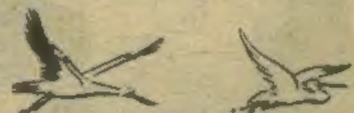
Eigenaardige raadselen kom je zo in de natuur tegen. Waarom trokken in dat jaar heel veel reigers weg en bleef deze vogel eenzaam in de koude winter achter, waar hij een ellendige hongerdood tegemoet ging? Niemand kan ons hier een afdoend antwoord op geven.

Van de andere kant zijn er ook schijnbare geheimen in de natuur, die na veel onderzoek en studie tot klaarheid zijn te brengen. De natuurvrienden moeten in dit opzicht zoveel mogelijk samenwerken. En de jeugd moet vroeg beginnen met natuurstudie, om later bij dit prachtige werk een handje te kunnen helpen.

J. B. M. v. d. B.

Voedsel van de blauwe reiger.

Vlucht van de ooievaar en de reiger.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

Onze ACHTERNAMEN

De meest eenvoudige manier om van een mansnaam een vadersnaam te maken is achter die mansnaam in de tweede naamval „zoon" te zetten: Frederik, Frederikszoon. We komen er nog op terug, hoe dat zoon afsleet tot zen, sen, se en enkele s. Maar die meest eenvoudige vorm om familienamen te maken van een vadersnaam is niet de oudste. Tot aan de tiende eeuw toe gebruikte men daarvoor in alle Germaanse talen het achtervoegsel ing. We hebben al gezegd, dat de kinderen, de kleinkinderen van Poppo Popping heetten.

Wat dat ing precies omvatte is niet helemaal duidelijk geworden. Vermoedelijk werden er niet alleen de nazaten van een persoon mee aangeduid, maar al degenen, die tot die bepaalde persoon in nauw verband stonden, dus ook zijn knechts, de dienstboden, allen die behoorden tot de familie, omdat zij aan dezelfde tafel aten en op dezelfde hoeve, state of zate woonden.

Wanneer iemand dus Popping heet, dan is dat nog geen strikt bewijs, dat zijn stamvader Poppo heette. Het kwam zelfs voor, dat volslagen vreemdelingen, die eigenaars werden van een hoeve, welke voordien aan de Poppingen had behoord, eveneens Popping werden genoemd, hoewel zij met de oorspronkelijke familie niets hadden uit te staan.

Van die familienamen op ing vinden we er in onze taal nog heel veel; om er enkele te noemen: Abbing, Ansing, Beking, Benning, Bolling, Bruning, Eelking, Fokking, Groening, Harting, Imming, Janning, Menning, Nolting, Onning, Rensing, Rotgering, Teding, Uiling enzovoort. Al die namen zijn van oude Germaanse mansnamen afkomstig. En, we zeiden het reeds, dergelijke op ing uitgaande vadersnamen of patronymica vinden we bij alle Germaanse volken. We komen ze, zoals bij ons, evengoed bij de Engelsen, de Scandinaviërs (Noren, Zweden en Denen) en bij de Duitsers tegen. En als we weten, dat na het jaar 1000 voor onze tijdrekening geen familienamen op ing meer werden gevormd, omdat ongeveer in die tijd de betekenis van dat achtervoegsel voor het volk verloren ging, dan beseffen we tegelijk, dat de familienamen op ing heel oud zijn, vele eeuwen hebben getrotseerd.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE DIKKE HERTOG

Hertog Reinald III regeerde in de 14e eeuw over Gelderland. Hij was zo dik van persoon, dat hij weldra de bijnaam kreeg van: de Vette of Dikke, een naam die hij in de geschiedenis behield. Hij was niet altijd zo dik geweest, maar toen de fortuin hem toelachte en hij veel overwinningen boekte, werd hij een echte feestvierder en lekkerbek. Het duurde niet lang of hij werd een willoos werktuig in de handen van de aanzienlijken. Hij had bovendien ruzie met zijn broer Eduard en toen hij tegen hem op zekere dag voor Tiel slag moest leveren, werd zijn legertje in de pan gehakt en hijzelf gevangen genomen. Hij werd door alle steden van het hertogdom rondgevoerd en daarna zette Eduard hem gevangen op het slot Nijenbeek bij Zutphen. Hij droeg geen ketenen en de deuren van zijn gevangenis bleven ook dag en nacht open, maar ze waren zo nauw, dat de vette hertog geen schijn van kans had om er doorheen te komen. Na de Baesweiler slag werd Eduard vermoord gevonden en de edelen maakten zich dadelijk meester van de dikke hertog. Weer trokken ze met hem rond door alle steden van Gelderland en ze dachten, dat ze nu wel vrij spel zouden hebben en in naam van die goedzakkige dikkerd zouden kunnen regeren. Maar het kwam anders uit. Of de vette hertog die plotselinge beweging en inspanning niet kon verdragen of dat hij werkelijk al ziek was, staat niet vast, maar Reinald III sloeg in elk geval alle verwachtingen de bodem in en ging in hetzelfde jaar van zijn onverwachte bevrijding gewoon dood. Slechts drie maanden had hij kunnen genieten van zijn vrijheid en hij was nog geen veertig jaar toen hij stierf.

BAS EN BES

Bas en Bes zijn voor Stekel in een bioscoop gevlucht en wonen daar de vertoning van „De geheime tuin" bij.

PRACHTIG VIND IK HET BAS!
IK OOK, ALS STEKEL NU MAAR WEGBLIJFT!

DE FILM, WELKE BAS EN BES BEWONDEREN, GAAT OVER MARY LENNOX, DIE NA DE DOOD VAN HAAR OUDERS BIJ HAAR OOM IN EEN GROOT HUIS WOONT. TWEE KEER HEEFT ZIJ EEN VREEMD GEHUIL GEHOORD EN ZIJ BESLUIT HET GEHEIM OP TE SPOREN.

HET WAS NET OF ER EEN HOND ERBARMELIJK HUILDE.

WAT ZOU HET WEL KUNNEN ZIJN?

DOOR DONKERE GANGEN EN SOMBERE KAMERS BEREIKT ZE TENSLOTTE EEN DEUR, DIE PLOTSELING GEOPEND WERD. EEN VERPLEEGSTER TRAD TE VOORSCHIJN EN UIT DE KAMER KWAM HET GEHUIL.

ZOU ER IEMAND ZIEK ZIJN DAARBINNEN?

OP DAT OGENBLIK KWAM ER OOK EEN ANDERE PERSOON UIT DE KAMER EN MARY TROK ZICH DIEPER IN DE SCHADUW TERUG.

ZOU DAT MIJN OOM ZIJN?

MARY WAS JUIST VAN PLAN NAAR HAAR KAMER TE GAAN TOEN ME- [illegible] KWAM!

WAT DOE JIJ HIER? WAT MOET JE?

IK WIL TERUG NAAR MIJN KAMER.

KOM MEE!

BIJ HAAR DEUR STOND PIKKER, DE KAMERDIENAAR VAN HAAR OOM TE WACHTEN

WAT IS ER, MIJNHEER PIKKER?

WAAR BEN JE GEWEEST?

NERGENS!

KOM MEE! JE OOM WIL JE ZIEN, HIJ VERTREKT NAAR LONDEN.

IK WIL HEM NIET ZIEN!

MARY, JE OOM WENST JOU TE ZIEN, JE MOOGT HEM NIET LATEN WACHTEN!

PIKKER VERGEZELDE MARY NAAR DE STUDEERKAMER VAN HAAR OOM. DAAR ZAG ZE . . .

KOM BINNEN, MARY!

DICHTERBIJ, KIND, „DICHTERBIJ,' IK HOOPTE, DAT JE KNAP ZOU ZIJN!

JE BENT HIER WELKOM. OVER EEN PAAR MINUTEN GA IK NAAR LONDEN. IK BLIJF HIER, STEEDS MAAR KORT. JE ZULT ME WEL NIET MISSEN. ZOU JE NOG GRAAG IETS WILLEN HEBBEN?

NEEN, MIJNHEER!

IK BLIJF LANG WEG. HEB JE MISSCHIEN NOG IETS TE VRAGEN!

JA, MIJNHEER. WIE IS DIE DAME OP DAT SCHILDERIJ?

DAT IS MIJN VROUW GEWEEST. ZE IS AL TIEN JAREN DOOD EN SINDSDIEN IS ER NIETS DAN SOMBERHEID EN VERDRIET IN DIT HUIS. MISSCHIEN WORD JIJ HIER GELUKKIG, MARY; IK BEN HET NIET!

MARY WAS ONDER DE INDRUK VAN WAT HAAR OOM GEZEGD HAD. TOEN ZE DE VOLGENDE MORGEN MET HAAR SPRINGTOUW IN DE HAND IN DE TUIN LIEP, ONTMOETTE ZE DAAR EEN OUDE MAN.

HÉ! WIE BENT U?

IK BEN BEN WEERWOLF, DE TUINMAN. WAT MOEST JIJ BIJ DE MUUR VAN DE GEHEIME TUIN?

IK WAS ALLEEN MAAR AAN HET TOUWTJE SPRINGEN. BENT U OOIT AAN DE ANDERE KANT VAN DIE MUUR GEWEEST, BEN?

JA, HEEL VROEGER, TIEN JAAR GELEDEN, TOEN HIJ NOG NIET GESLOTEN WAS. MAAR IK MOET AAN MIJN WERK.

MARY HUPPELDE WEG. OPEENS ZAG ZE DE KAUW VAN DICK, DIE VREEMDE JONGEN, DIE ZE DE VORIGE DAG ONTMOET HAD. DE KAUW PIKTE IETS VAN DE GROND OP

WAT HEB JE DAAR?

EEN SLEUTEL? ZOU HET DE SLEUTEL VAN DE GEHEIME TUIN ZIJN? DICK ZEI DAT MIJN OOM HEM TIEN JAAR GELEDEN BEGRAVEN HAD

TIEN JAAR. BEN WEERWOLF ZEI DAT DE TUIN NU TIEN JAAR GESLOTEN GEWEEST IS! EN MIJN OOM ZEI DAT ZIJN VROUW TIEN JAAR GELEDEN GESTORVEN IS. WAT BETEKENT DAT ALLEMAAL?

DE RATTENVANGER VAN HAMELN

De fluitspeler heeft Hameln van de verschrikkelijke rattenplaag bevrijd en hij komt naar de markt om zijn loon op te eisen: duizend gulden. Maar de ondankbare burgemeester en zijn raadsleden, die er wel heel zeker van zijn dat alle ratten in de Weser zijn verdronken, komen op hun belofte terug en bieden vijftig gulden aan.

9 De fluitspeler werd wit van verontwaardiging, en zei: „Ge houdt me voor de gek; geef me mijn loon; ik heb haast, want vóór etenstijd moet ik in Bagdad zijn, bij de chef-kok van de kalief, bij wie ik zal dineren, omdat ik alle schorpioenen in zijn keuken verdelgd heb. Ik eis mijn geld tot de laatste cent, of ik ga een ander wijsje fluiten!"

10 „Wat!" schreeuwde de burgemeester. „Wou jij, een vagebond, ons bedreigen? Hoe durf je? Blaas er maar lustig op los op je fluit, totdat je uit je vel springt!" Opnieuw zette de rattenvanger zijn fluit aan de mond en opnieuw troffen smeltend-zoete, nooit gehoorde klanken de oren van de als met stomheid geslagen raad.

11 En zie, van alle sloppen, alle stegen en straten kwamen de kinderen aangelopen, huppelend en hossend en dansend en springend en juichend en zingend; al de jongens en al de meisjes, en zij volgden de wonderlijke muziek en de vreemde speler; en geen kind dat lopen kon bleef in het stadje achter.

12 De burgemeester en zijn raadsleden bleven verbijsterd staan. Ze konden geen stap verzetten en ze waren ook niet in staat de kinderen terug te roepen. Ze konden alleen maar met de ogen de joelende en dansende kindermassa volgen. En met schrik en angst zagen ze hoe de speler de hoofdstraat verliet en de richting insloeg van de Weser.

Teruggevonden

OOSTERS VERHAAL DOOR J. TOEBOSCH

Mulei, een oosterse koning, was met een andere koning in oorlog geraakt en in diens gebied ingevallen. Op zekere dag rukte een afdeling van zijn leger een stadje binnen, dat in alle haast door de vijand verlaten was. De soldaten, die de huizen doorzochten, vonden in een straat een knaapje van ongeveer drie jaar, dat daar schreiend rondliep. Ze namen het mee en brachten het bij Obeida, hun bevelhebber. 't Was een mooi jongetje, dat er allerliefst uitzag en van voorname familie scheen, want het was rijk gekleed en droeg aan een koordje om de hals een gouden penning met een rand van pareltjes, waarin zeer kunstig vreemde figuren waren gegrift.

Uit hetgeen het kind vertelde was alleen af te leiden, dat het Kalid heette en zijn moeder verloren had. Obeida was een braaf en edel man. Hij besloot het kind voorlopig bij zich te houden en na de oorlog nasporingen naar de ouders te doen; hij vertrouwde het dus toe aan een oude bediende, die met hem ten oorlog getrokken was.

Kort daarna werd de vrede gesloten en nu nam hij het kind mee naar de hofstad, waar hij woonde. Hier was zijn vrouw zeer blij met de kleine gast, die haar man meebracht. Obeida deed nu veel moeite om de ouders van de kleine te vinden, maar alles was vergeefs. Intussen hadden hij en zijn vrouw zich steeds meer aan het kind gehecht. Ze hadden zelf geen kinderen en besloten nu de kleine vondeling als hun eigen kind op te voeden.

Ze hadden daar veel pleizier van, want Kalid groeide op tot een flinke, krachtige jongen met een helder verstand en een goed hart. Hij kon nu alles krijgen, wat hij wenste, want zijn pleegouders waren zeer rijk. Maar er was iets, dat aan zijn geluk ontbrak en hem dikwijls bedroefd maakte: hij wist niet, wie zijn ouders waren.

Zo was hij twintig jaar geworden. Zijn pleegvader had hem tot een flink soldaat opgevoed en hij was nu officier bij de koninklijke lijfwacht.

Daar brak opnieuw de oorlog uit. Obeida, die intussen al oud geworden was, moest thuis blijven, maar in zijn plaats trok Kalid als bevelhebber van een kleine afdeling op.

De oorlog had al enige tijd geduurd en Kalid had zich meer dan eens dapper gedragen, toen hij op

zekere dag met enige soldaten op verkenning was uitgetrokken. Daar opeens werd hij uit een hinderlaag door een overmachtige vijand aangevallen. Al zijn manschappen sneuvelden en hijzelf zou zeker ook gedood zijn, als de aanvoerder van de bende, die begreep, dat hij een voornaam man voor zich had, die een groot losgeld betalen kon, zijn soldaten niet teruggehouden had. Ze namen hem nu alles af: zijn kostbare wapenrusting, zijn geld en zijn sieraden. Tot die sieraden behoorde de gouden penning, die hij om de hals had, toen hij gevonden werd en die hij nu aan een prachtige ketting van hetzelfde metaal droeg.

De overwinnaars verdeelden onder elkaar de buit. De ketting met de penning eigende de aanvoerder zich toe. Kalid werd nu meegenomen naar het vijandelijke kamp en moest aan zijn pleegouders een brief schrijven, waarin hij een bepaald losgeld vroeg. Deze brief werd door een bode naar de hofstad gebracht. 't Geëiste losgeld kwam spoedig en Kalid werd weer in vrijheid gesteld.

Zijn blijdschap daarover werd echter vergald door het verlies van de kostbare penning. Want die penning was zijn grootste schat. Hij herinnerde hem altijd aan zijn onbekende ouders en hij had altijd gehoopt, dat hij hem nog eens zou helpen hen terug te vinden.

De man, die zich de ketting en de penning had toegeëigend, had deze intussen al verkocht aan een koopman, die bij het leger kwam om met de soldaten te handelen. Hij was een drinker en dobbelaar en had 't geld, dat hij ontvangen had, spoedig weer verkwist. Niet lang daarna was de oorlog geëindigd en nu reisde de koopman weer als vroeger met zijn wagentje het land af en nam tegelijk de kans waar om de zaken, die hij voor een appel en een ei gekocht had, zo duur mogelijk te verkopen. Zo kwam hij op zekere dag bij een rijk heer, El-Charal geheten.

Hij had hem al enige sieraden aangeprezen, die echter niet bevielen, toen hij de ketting met de penning te voorschijn haalde.

„En wat zegt u hiervan?" vroeg hij. „Is dit niet iets prachtigs?"

Nauwelijks had El-Charal de penning gezien of een hevige ontroering maakte zich van hem meester.

„Hoe kom je daaraan?" vroeg hij.

„Ik heb hem van een soldaat gekocht. Maar u doet, of u die ketting kent."

„Die ketting niet, maar wel die penning. Zo zijn er maar twee. Mijn beide zoontjes kregen ze van een rijke oom, die ze liet maken door de bekwaamste goudsmid van het land.

Zaïde," zei hij tegen een deftige vrouw, die juist binnenkwam, „zie eens hier. Is dit niet de penning, die onze Kalid droeg op de dag, dat we hem verloren?"

„Ja, dat is hij," zei de vrouw.

„Ik zal je in 't kort de geschiedenis vertellen," zei El-Charal. „'t Is nu ruim zeventien jaar geleden. 't Was oorlog. Ikzelf was toevallig in het buitenland. Mijn vrouw reisde met onze beide zoontjes en

enige bedienden naar een stad, waar ze meende, dat het veiliger was. Onderweg wilde ze een dag rust nemen in een stadje. Daar opeens rukte de vijand binnen. Er ontstond een ontzettende verwarring. Ieder vluchtte zonder te weten waarheen. In het gedrang werd onze Kalid van zijn moeder gescheiden en niet meer teruggevonden. Nooit hebben we nog iets van hem gehoord en we meenden niet anders dan dat hij dood was. 't Was een vreselijke slag voor ons. Maar vertel ons nu, bid ik je, wat je weet."

Met de beste wil van de wereld kon de koopman echter niet veel vertellen. De soldaat kende hij niet, hij wist zelfs niet meer, hoe hij er had uitgezien. Hij had met zoveel soldaten te doen gehad.... Alleen wist hij ongeveer de plaats, waar hij hem gesproken had. 't Eind van het onderhoud was, dat hij ketting en penning voor een grote som aan El-Charal verkocht en dus goede zaken gemaakt had.

Hij was nog niet lang weg, toen een flinke jongeman de kamer binnenkwam.

„Obed," zei El-Charal, „hier is de penning van Kalid." En nu vertelde hij, hoe hij daaraan gekomen was.

„En wat moet er nu gebeuren?" vroeg Obed, toen hij het verhaal gehoord had.

Ja, dat wisten ze ook niet. Ze hadden nu wel de penning terug, maar dat was geen bewijs, dat Kalid nog leefde. En zo hij nog leefde, waar was hij dan....?

Toen zei opeens Obed: „Ik zal er op uitgaan en zoeken, tot ik Kalid gevonden heb, of zeker ben van zijn dood."

„Doe dat Obed," zei zijn vader.

„Ge zijt schrander en misschien gelukt het je."

De volgende morgen ging Obed, eenvoudig gekleed, maar ruim van geld voorzien, op weg. Hij trok naar de streek, waarvan de koopman gesproken had en begon daar zijn nasporingen. 't Meest zocht hij omgang met gewezen soldaten, onthaalde hen, praatte met hen over de afgelopen oorlog en trachtte te weten te komen of ze geen soldaat kenden, die een gouden ketting met een penning had buitgemaakt. Dagenlang was echter al zijn moeite vergeefs.

Zo kwam hij op zekere dag in een herberg en trof daar een rondreizend vioolspeler. Hij knoopte een gesprek met hem aan en nu vertelde de man, dat hij onderofficier was geweest, na de oorlog ontslagen was en nu als muzikant de kost moest verdienen.

„En valt dat nogal mee?" vroeg Obed.

„Nee. 't Is armoe lijden, anders niet. In de oorlog was 't ook wel niet veel, maar toen had je toch soms nog een goede dag. Zo heb ik hier in de buurt eens een flinke slag geslagen. Ik lag met enige kameraden op de loer en toen kregen we een jonge aanvoerder te pakken. Hij heeft een groot losgeld moeten betalen, dat we onder elkaar verdeeld hebben. En hij had ook nog heel wat bij zich aan geld en sieraden. Ik heb toen een prachtige gouden ketting met een penning gekregen."

„Een gouden ketting met een penning!" zei Obed haastig. „En heb je die nog?"

„Nee. Ik had geld nodig en heb hem daarom aan een koopman verkocht. Maar veel heb ik er niet voor gekregen. Die kooplui waren gemene afzetters. Ze gaven de arme soldaten bijna niets en werden zelf schatrijk."

Obed gaf de muzikant een geldstuk.

„Dat is voor jou," zei hij. „Maar nu moet je me eens alles vertellen wat je van die aanvoerder weet."

„Hij zal ongeveer twintig jaar geweest zijn. Hij heette Kalid, woonde in de hofstad, was officier bij de koninklijke lijfwacht en had pleegouders. Verder weet ik niets."

Even later ging de muzikant heen en de volgende morgen reisde Obed naar de hofstad om daar zijn nasporingen voort te zetten. Hij was nu vol hoop.

En werkelijk, in de hofstad aangekomen kostte het hem niet veel moeite meer Kalid en zijn pleegouders te vinden. En toen hij nu de ketting met de penning toonde en ook de penning, die hij zelf bezat, stond het vast, dat de verloren zoon was weergevonden.

Zo spoedig mogelijk reisde Kalid nu met zijn broer naar hun ouders en je begrijpt, hoe blij die waren, hun zoon terug te zien. Voor Obeida en zijn vrouw was het natuurlijk hard hun pleegzoon te moeten afstaan, maar ze zagen in, dat het niet anders kon en schikten er zich dus in, te meer daar ze de zekerheid hadden, dat Kalid hen nog dikwijls bezoeken zou.

De kleine knutselaar

Nestje en drinkbakje

Met drie stukken pannelat en twee halve cocosnoten komen we een heel eind.

Wat je met die halve (natuurlijk lege) noten moet doen, blijkt afdoende uit bijgaande tekening. Vergeet het kleine stokje niet aan de voorkant, want de kleine pietepuk, die moet komen logeren, moet ook een uitkijkpostje hebben, vanwaar hij (of zij) de omgeving kan verkennen.

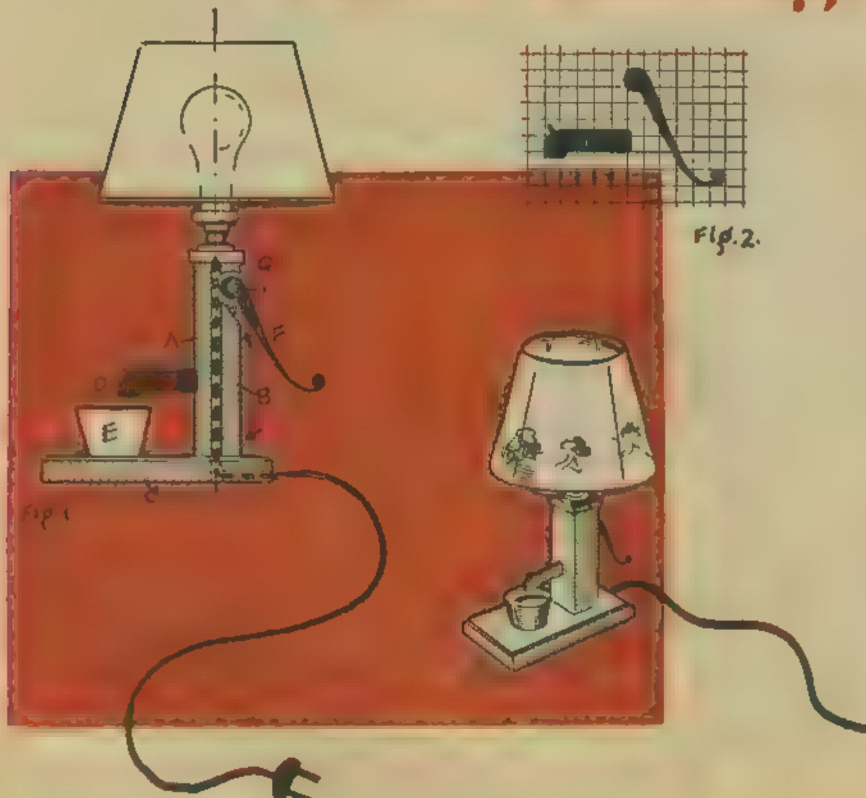
Het drinkbakje maken we van een andere halve noot. Die schroeven we vast aan een boom in de nabijheid en we zorgen geregeld voor vers water.

Maak het in- en uitvlieggaatje niet te klein maar ook niet te groot. (De middellijn ongeveer vier cm). Je zult wel merken, dat het huisje niet lang onbewoond zal blijven.

Een leuk schemerlampje

Het loont werkelijk de moeite om dit lampje, hetzij voor jezelf, hetzij voor je vrienden of vriendinnen, voor elkaar te knutselen.

Zoals je ziet is het in de vorm van een oude pomp met zwengel, en als je die zwengel opheft en omlaagdrukt, gaat het licht aan.

Verder heb je nodig: drie houten plankjes of blokjes: A, B en C. A en B zijn 6 bij 3, zodat de rechtopstaande pomp zes bij zes wordt. Lengte van de plankjes 20 cm.

In het midden van deze plankjes, over de volle lengte, maak je een flinke gleuf, waardoor de electrische draad komt. Boven op beide plankjes wordt een vierkant plankje van 7 bij 7 getimmerd met in het midden een gleuf. Op dit plankje wordt later de fitting met lamp vastgezet.

Het plankje B moet een speciale bewerking krijgen. Aan de bovenkant (zie pijltjes) wordt in dit plankje een gat gemaakt, dat aan de onderkant een beetje schuin afloopt. Op deze schuine kant wordt een zo klein mogelijke electrische schakelaar vastgemaakt, waarvan

de knop precies onder de arm van de pomp past. Die arm drukt dan bij het naar omlaag gaan de knop in en brengt aldus het contact tot stand.

Een stevige ijzerdraad, dwars door de pomp heen (1), houdt de kop van de pompzwengel op zijn plaats.

Plankjes A en B hou je tegen elkaar aan met een paar stevige schroeven.

Het C-plankje, voor de voet, is 20 cm lang en 9 cm breed. De dikte kun je zelf bepalen. In de ene helft van dit plankje heb je in het midden ook een gleuf gemaakt voor de electrische draad en ook een gaatje naar boven toe. Als je er de voorkeur aan geeft, kun je ook een gaatje boren voor de draad aan de onderkant van de pomp zelf (zie dubbel pijltje van fig. 1) en daar de draad door steken. Dan heeft de voet van de pomp niets te lijden.

De lampekap maak je van ijzerdraad en perkamentpapier, dat je beschildert. Met een ring, gevormd uit metaaldraad, zet je die kap over de fitting vast.

Pompzwengel en pompteut vinden jullie afgebeeld in fig. 2. Die teut lijm je eenvoudig op de pomp vast, nadat je voor de stevigheid met een beiteltje een stukje uit het lichaam van de pomp hebt gehaald.

Aan die teut kun je dan een koperen emmertje hangen of je kunt zelf een houten emmertje maken.

Pomp én voetje aflakken of beitsen naar smaak.

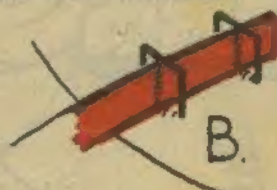
Ha, die ooievaar!

Is het niet leuk als je zo'n knikkende en wiebelende ooievaar in je vijvertje hebt staan of ergens in een of ander aardig hoekje van je tuin? Het kleinste tochtje of windje doet het beest voortdurend knikkebollen.

Kop en romp zaag je uit triplex. De tekening op de vierkantjes geeft de juiste verhoudingen aan. Je maakt hem overigens zo groot of klein als je verkiest.

De kop maak je vast aan de romp met een lange veer (A). Het best neem je hiervoor een afgedankte wekkerveer. B laat zien hoe je die vastmaken moet doen.

Voor de poot (een ooievaar staat meestal op één poot) neem je een aardig stukje koperroe en je steekt het hele zaakje in de grond. Kop, nek en romp laat je mooi wit, maar de snavel maak je fel oranje. Beklijn en ogen en de streep voor de vleugel maak je diepzwart. En laat dan maar wiebelen.

Een bloemenhanger

Dit is een hangertje, dat speciaal bestemd en geschikt is voor een klein potje.

We maken eerst het schild A, ter lengte van ongeveer 25 cm. Het kan ook wel iets korter, als je zulks verkiest; breedte onderkant 10 cm, breedte bovenkant 3½ tot 4 cm.

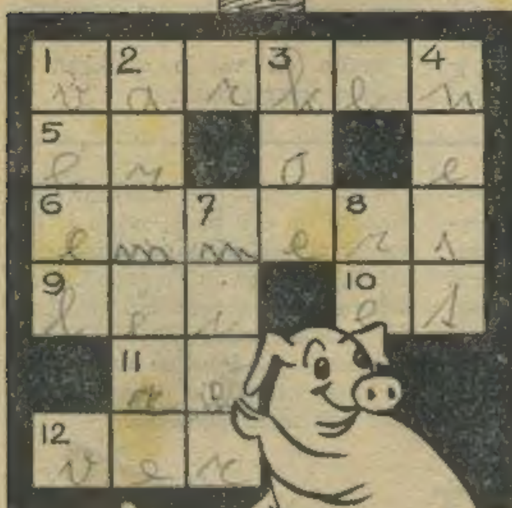
Beitsen of schilderen in de gewenste kleur.

Verder zagen we vier halve cirkels, B. Diameter van de cirkel ongeveer zes centimeter. Die halfcirkelvormige plankjes geef je natuurlijk een andere kleur dan het schild, maar toch een die er bij past.

Tussen die plankjes komen dan de vier rechthoekige stokjes C, die we een lengte geven van 11 tot 12 centimeter en een breedte van 3 cm.

Blokjes en cirkels spijker je of lijm je op het schild vast, zoals het voorbeeld laat zien.

WIE PUZZELT ER MEE?

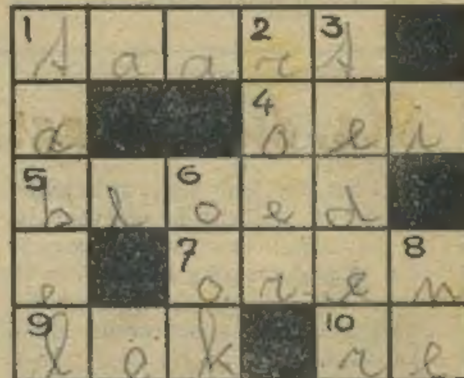
BIGGENPUZZLE

Van rechts naar links:

1 Je ziet dit dier voor je
5 Daar
6 Gebruik je om water mee te scheppen
9 Hoort je griffel bij
10 Met een H er voor is het een lidwoord
11 Een muzieknoot
12 Hoe ... is het nog lopen?

Van boven naar beneden:

1 Een grote massa
2 Tegenovergestelde van rijkere
3 Graast in de wei
4 Vogelbedje
7 Een ijverig insect
8 Hetzelfde als 11

KRUISWOORD-PUZZLE

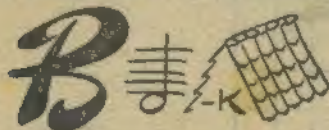
Van links naar rechts:

1 Lekkernij. Groot gebak
4 Uitroep van pijn
5 Roodkleurig vocht, dat je in de aderen vindt
7 Lichaamsdelen. Zijn zintuigen
9 Is een grote rivier in Nederland
10 Is een dwarshout aan een mast

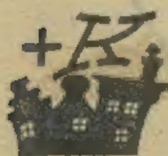
Van boven naar beneden:

1 Een overzichtelijke lijst van personen, feiten, cijfers, enzovoort
2 Vindt men aan de achterkant van een schip
3 Zacht, liefelijk
6 Eveneens
8 Achter. Ook wel: dichtbij

WELKE PLAATSEN IN NEDERLAND ZIJN DIT?

Ligt aan de samenvloeiing van de riviertjes de Mark en de Aa. In de omgeving prachtige bossen. De plaats werd destijds veroverd door middel van een turfschip. Dat was onder Prins Maurits, in 1590. Er zijn tuinbouwveilingen, een grote eiermijn en onder meer vele machinefabrieken.

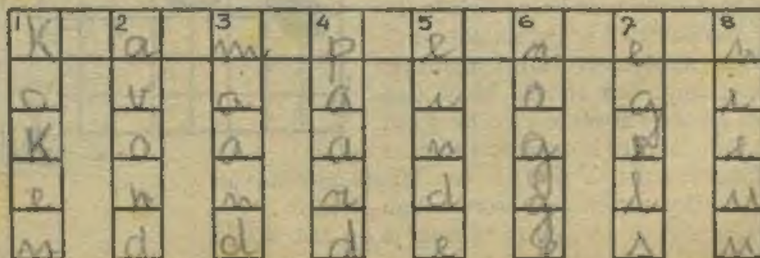
De oude waltoren van deze plaats draagt de bekende naam van een woestijndier. Er wordt veel handel gedreven. Het is tevens de geboorteplaats van de beroemde dierenschilder Paulus Potter. Jullie hebben toch wel eens een afbeelding gezien van diens bekende schilderij: De Stier?

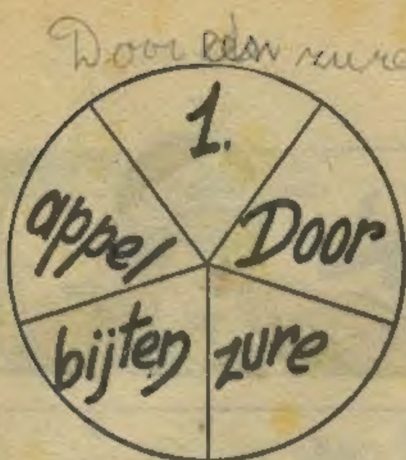
KAMRAADSEL

In deze figuur moet je van boven naar beneden woorden invullen van de volgende betekenis:

1 Dat doet je moeder in de keuken
2 Het laatste deel van de dag
3 Het twaalfde deel van een jaar
4 Een sterk viervoetig dier
5 Het tegenovergestelde van begin
6 Er wordt brood van gemaakt. Geen tarwe, maar....?
7 Een dier, welks lichaam met stekels is bezet (meervoud)
8 Is niet oud en versleten

Als je deze woorden goed hebt ingevuld, lees je van 1 naar 8 — dus van links naar rechts — iets, dat je deze zomer misschien wel gaat doen. Het is heel prettig!

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

HEKWERKPUZZLE

Van boven naar beneden:

1 Dat doe je met een hamer
2 Niet die, maar de .... Eén jongen was er nog in de klas, de .... waren in het gymnastieklokaal
3 Er is een slang, die het met zijn staart doet; wij doen het met een soort klepper

Van links naar rechts:

1 De tweede dag van de week
2 Een meisje, dat leest
3 Een ander woord voor aanleiding (meervoud): Als men gezond is, heeft men geen ..... tot klagen

VERBORGEN MEISJES- EN JONGENSNAMEN

In de zinnen, die hieronder staan, zitten namen van jongens en meisjes verborgen. Je zult ze zeker vinden, want het is niet moeilijk. Waar (2) achter staat, zitten twee namen in de zin verstopt.

1 De boer keek de man na, totdat deze was verdwenen.
2 „Ja, nu is goede raad duur," zei de man na enig nadenken. (2)
3 „Geef me hier maar een el van," zei de vrouw.
4 „Ik vind deze pop iets mooier," zei het meisje.
5 Welke Eskimo bedoel je?
6 Het kippenhok is te klein; die kuikentjes en die hen kunnen er onmogelijk in!
7 „Dat kan ik zelf wel, laat ik u niet ophouden," zei de jongen beleefd.

Oplossingen van de puzzles uit ons vorig nummer

★

SPREEKWOORDENREBUS

De puntjes op de i's zetten

Deze uitdrukking betekent: zeer nauwgezet, uiterst nauwkeurig te werk gaan, zelfs het geringste niet vergeten. Ze wordt verder ook gebruikt voor: iemand flink de les lezen, stevig de waarheid zeggen.

LETTERRAADSEL

ORKEST TOMAAT KARPET
STAART STRAAT VISNET
JAMPOT KNECHT

INVULRAADSEL

1. SOLDAAT 4. BAVIAAN
2. CHOCOLA 5. OCTOBER
3. ADRIAAN 6. DINSDAG
7. HAARLEM

KRUISWOORDPUZZLE

```
H A R T   E E N D
O P A   H   L E I
N R   B A L   T E
D   K L A A R   F
  M A A R T E N
H   T A L E N   H
U I   T E R   R A
I E R   M   T I N
S P E L   L E E D
```

TWEE-IN-ÉÉN-PUZZLE

Deze puzzle heet twee-in-één-puzzle, omdat het eigenlijk twee puzzles zijn: ten eerste een trappuzzle en ten tweede een minderingpuzzle. Wat dat is? Wel, heel eenvoudig het tegenovergestelde van een trappuzzle! Wij zullen maar meteen beginnen. Hier is dan eerst de trap. Die ken je wel en je weet ook nog wel, dat er op iedere trede een letter méér moet komen. Je moet steeds alle letters van de vorige rij gebruiken. De volgorde van de letters mag worden veranderd.

Op de eerste trede van onze trap komt de eerste letter van het alfabet; op de tweede trede een deel van de mast, en verder:

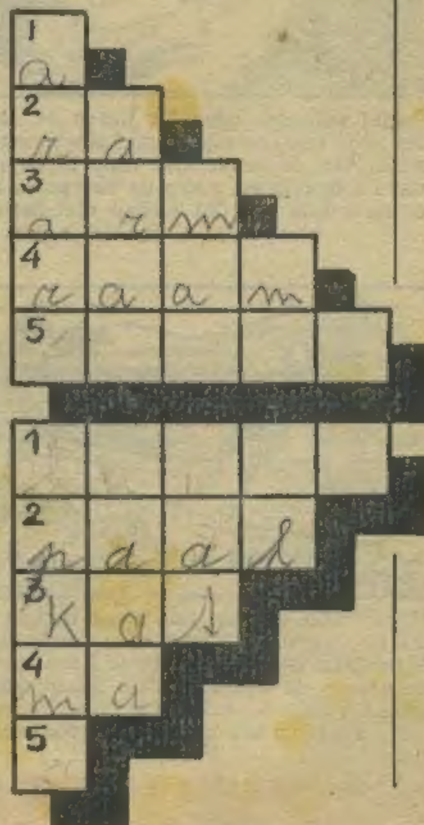
3 Is niet rijk
4 Iedere kamer heeft er een en je kunt er door naar buiten kijken
5 Is een der maanden van het jaar

Nu de mindering-puzzle.

Op de eerste regel komen vijf letters, die een woord vormen, dat veel met Klaas Vaak te maken heeft.

Op de tweede regel plaats je dezelfde letters min één; de volgorde mag je veranderen en het wordt iets, dat in de grond wordt geheid om op te bouwen.

Verder:
3 Een leuk beest
4 Een familielid
5 Een klinker

HAMID de dappere SJEIK

7 Het was wel een erge misrekening voor de deserteurs, dat de stadspoort gesloten bleek. Jules Verak bedreigde de Arabische poortwachter met zijn zweep en snauwde: „Vooruit, haast je!" „Zeker, mijnheer! Even geduld!" stamelde de man. Intussen kwam de sjeik op het toneel, maar Pedro Zoller was daarop bedacht.

8 Alvorens de sjeik zijn revolver kon trekken, leunde Zoller zijdelings over zijn paard en wierp zijn cape over de kop van Manestraal. Op dat ogenblik ging de zware poort open en Jules Verak joeg zijn paard naar buiten. „Kom mee, Pedro!" riep hij zijn vriend toe, terwijl hij met de zweep zijn paard tot groter spoed aanzette.

9 Het volgende ogenblik waren de beide deserteurs in het vrije veld, terwijl Hamid alle moeite deed om Manestraal van de hinderlijke cape te bevrijden. Zijn paard werd schichtig en wierp de voorpoten in de lucht, zodat de sjeik heel wat tijd verloor met het dier tot kalmte te brengen en de mantel weg te trekken.

10 De twee deserteurs hadden dan ook reeds een flinke voorsprong genomen, eer de sjeik de kans kreeg zijn achtervolging voort te zetten. Hij zag, dat de beide mannen naar een brug reden, die over een riviertje lag. Manestraal was wel vlug, maar hij twijfelde er toch aan, of hij hen met een rechtstreekse achtervolging spoedig zou inhalen.

11 Hij nam daarom een kloek besluit. Hij had gezien, dat de weg van de brug af dadelijk linksaf sloeg. Door Manestraal over het water te laten springen zou hij de deserteurs de pas afsnijden. Maar zou Manestraal het halen? Vastberaden stuurde Hamid zijn edel ros naar de rivier en het dappere dier waagde de sprong.

12 Hamid slaakte een zucht van verlichting, toen Manestraal ongedeerd de overkant wist te bereiken. Thans was het voor de sjeik een kleine moeite de vluchtelingen tot staan te brengen. Met de vinger aan de trekker van zijn revolver hield hij hen in bedwang en gaf hen aan kolonel Marmont, die inmiddels was aangekomen, over.

